

Eric Brown - Snění o Epsilonu

(Epsilon Dreams)

Toho večera se soundtrack filmu, který jsem se pokoušel sledovat, zcela utápěl v hluku a rytmu hudby z večírku na kopci. Vypnul jsem jej a ani se nezlobil: už jsem ten černobílý film viděl hodněkrát. Vyšel jsem z obývacího a vstoupil na verandu svého a-domu.

Dokonalý oblouk zátoky vyzařoval klid a odrážel Prstenec Tharssu -shluk nepatrných měsíčků nejhustší v zenitu a stále méně výrazný směrem k obzoru. Od vody vál vlhký váněk a tucet dlouhohobých nočních racků využíval termiky nad pláží. Řekl jsem si, že strávím večer na verandě a právě jsem zamířil dovnitř pro pár piv, když jsem zaslechl klapnutí síťových dveří do kuchyně.

"Pane Hendersone? Bene?"

Objevila se ve vchodu do obývacího, na sobě obnošené růžové tepláky a ve tváři vepsanou omluvu za to, že obtěžuje. "Můžu dál, Bene?"

Usmál jsem se. "Samozřejmě, Tammy. Vítej."

S Tamsin Challengerovou jsem se seznámil před půl rokem. Spolu se svým otcem a nevlastní matkou se tehdy přistěhovala do Addenbrooků ze Země. Martin Challenger byl slavný chirurg a zvolil si rekreační oblast v Zálivu Magenta za místo svého dočasného odpočinku. Koupil vilu na kopci s výhledem na záliv a mezi sousedy si získal oblibu luxusními večírky, na něž všechny zval.

Mezi Challengerovou zjevnou sebedůvěrou a rezervovaností, téměř patologickou plachostí jeho dcery byl obrovský rozdíl. Brzy po svém příjezdu na planetu se doslechla, že chci pronajmout výstavní síň, kde jsem míval svůj obchod s polodrahokamy, a oslovila mě při jedné z mých ranních procházek po pláži. Vykotkala, že by ráda - pokud by mi to nevadilo - že by si *opravdu* ráda ten prostor pronajala a otevřela tam galerii se svými díly.

Spojení jejího neuhlazeného vystupování s přívětivou prostotou a zjevnou nervozitou ve mě vyvolalo zájem. Procházeli jsme se po břehu a po mnoha citlivých dotazech mi sdělila, že maluje miniatury na kameny a mořské mušle a vyřezává figurky zvířat z naplaveného dřeva. Přiznala to téměř s omluvou, jako by se za své dílo styděla -a přitom se, jak jsem se dozvěděl později, nejednalo o zanedbatelné nadání. Řekla mi, že podnik financuje její otec, a protože jsem v jejím hlase zachytil stopy lítosti nad touto skutečností, nabídl jsem jí síň za minimální obnos.

Během následujících měsíců jsem se tam často zastavil, abych se zeptal, jestli jí nemohu s něčím pomoci. Díky své vrozené nervozitě a bezpochyby i kvůli tomu, co o mně slyšela - že jsem starý cynický opilec, zůstávala na stráži a neotevírala se. Dlouho trvalo, než jsem si ji získal, než si uvědomila, že mi nejde o nic jiného, než aby její podnik uspěl.

Její tvář se rozjasnila při pohledu na vidobraz. "To jsi mi neřekl, Bene, že se ti líbí staré filmy!" Oči jako by jí změkly. "Není Garbo úžasná?"

Pak si všimla holokostky postavené na obrazovce. "Bene, kdo je to?"

Na dálku jsem film zastavil.

"Moje dcera-"

A než jsem mohl cokoli vysvětlit, dál ze sebe chrlila: "Ale ty jsi mi nikdy neřikal, že máš dceru! Kolik je jí let? A kde žije?"

"Zemřela před deseti lety při nehodě, bylo jí jedenáct," řekl jsem a hned jsem toho litoval.

Tammy zrudla a v očích se jí objevily slzy. Nejspíš to byla kombinace její snadné zranitelnosti, jež vyvolávala dojem, že potřebuje chránit, a jejího věku, v němž by teď byla moje dcera, což způsobilo, že mě Tammy Challengerová začala víc než jen trochu přitahovat.

Vykoktala omluvu: "Mrzí mě to ... neuvědomila jsem si..."

"Ále," pronesl jsem a vzal ji za ruku, "nic si z toho nedělej. Už je to hodně dávno, a to, co se říká o čase, je pravda, víš." Usmál jsem se. "Každopádně tě rád vidím."

Usmála se také a sebrala odvahu, "Víš, jedině ve tvém domě se svítí, všichni ostatní jsou na večírku - otec oslavuje nějakou cenu, kterou mu dali na Zemi." Pokrčila rameny. "A tak jsem si, Bene, říkala, jestli bys tam nechtěl zajít?"

"Tvému otci to nebude vadit?" zaváhal jsem.

Před několika týdny se Martin Challenger zastavil před Tammyninou galerií. Byl opilý a mumlal cosi o sexuální zdrženlivosti své dcery. "Nemáš šanci, Hendersone," řekl a prchl dřív, než mě napadla vhodná odpověď.

Tammy ho zaslechla a řekla mi: "Otec žárlí. Nenávidíte, protože jsi můj přítel. Na rozdíl od něho."

Ted' se jen usmála: "Nebude mu to muset vadit. Pozval všechny své přátele, spoustu z nich vůbec neznám. Budeme péct maso a máme tvé oblíbené pivo - dovezené ze Země. Později bude laser show."

Na trávníku u Challengerovy vily bylo té noci přibližně sto hostů. Rozpoznal jsem mnoho místních usedlíků. Bylo tam i kompletní osazenstvo místního klubu: uhníždili se kolem zahradního baru a podnikali nájezdy na Challengerovy zásoby pitiva. Asi tucet hostů jsem nepoznal. Později jsem se dozvěděl, že šlo o Challengerovy přátele a kolegy ze Země, kteří se sem teleportovali jen kvůli dnešnímu večírku. Živá kapela hrála výběr dobré hudby a číšníci ve stříbrných oblecích roznášeli tácy s nápoji.

Doprovodil jsem Tammy na mozaikovou verandu a představil ji několika novým přátelům. Zachytil jsem pohled číšníka s pivem a jak noc stárla, pil jsem pravidelnou rychlostí a poslouchal Tammy, jak se baví o práci s umělci, kteří žili a tvořili na Ostrově kozoroha. Živost jejich diskuze mě zbavila povinnosti k ní přispívat, Tammy se bavila, a tak jsem se usadil o kus dál na balustrádě.

Dole, na první z řady travnatých teras, jež se svažovaly k břehu, stál Marty Challenger se svou mladou ženou Rowenou vedle dvou zkroucených postav ve vznášivých invalidních vozíčkách. Chirurg byl velké postavy a jeho oblek byl ušit tak, aby jeho rozměry byly ještě více působivé. Jeho španělská manželka, dost mladá na to, aby byla jeho dcerou, měla na sobě stříbrné šaty, které jí odhalovaly záda. Dlouhými černými vlasy stříbrně probleskoval její lebeční implantát.

Tammy přešla verandu a posadila se na balustrádu vedle mě. Vypadala, jako by ji rozjařil její úspěch při konverzaci. "Dneska jsi nějaký nemluvný, Bene."

"Nemluvný," pravil jsem s hranou tajuplností, "ale vnímám všechno, co se děje." Ukázal jsem na trávník. "Kdo jsou ti postižení?"

Tammy se na ně zadívala, ale pak se její výraz zatvrdil, když zahlédla svého otce a nevlastní matku. Pak se zářivě usmála. "A, to jsou otcovi pacienti. Ve vile má ordinaci a operační sál a tu a tam přijme soukromého pacienta."

Odmlčela se a zahleděla se na svou nevlastní matku s téměř roztouženým výrazem. Chvilí

mlčela.

Vzal jsem do ruky její prsty a stiskl je. "Tammy?"

Potrásla hlavou. "Rowena - není krásná?"

Povzdechl jsem si. "Ale jo." A málem jsem se pustil do zmatených a otřepaných frází o tom, jak je krása jen na povrchu a jak to opravdu důležité je uvnitř, ale včas jsem se zarazil.

"Promiň Bene, mluvím hlouposti..." selhal jí hlas, zrak upřený kamsi přes mé rameno. Marty Challenger odešel z trávníku a přidal se k houfu na verandě, obcházel své hosty a jeho cvičený baryton hřměl pozdravy.

Pak spočinul jeho pohled na nás a já si vzpomněl na to, co mi řekl minulý týden a na to, co mi řekla Tammy: že její otec žálí. Přestal vnímat to, co mu právě říkal jeden z hostů, hodil do sebe drink a přešel přes verandu.

Challenger měl neskutečně širokou hrud' a ramena, což bylo v protikladu s jeho hubenýma nohama. Jeho vzhled vyvolával na dálku dojem absurdity a zblízka pak velké hrozby.

Čněl nade mnou a v hrdle mu chvíli chrčelo, než si vzpomněl na mé jméno. "Hm ... Hendersone, chtěl bych si s vámi promluvit," obrátil se ke své dceři, "o samotě. Dovolíš, Tamsin?"

Tammy zčervenala a odběhla k ostatním.

Challenger luskl na číšníka, aby mu dolil skotskou, a upřel svou pozornost na mne. Jeho velká brunátná tvář se koupala v potu a oči byly zamžené příliš mnoha whisky.

"Hendersone, jde o to, co jsem řekl před týdnem. Byl jsem mimo. Nechtěl jsem naznačit to, co jsem naznačil. Doufám, že jste se neurazil."

Vyslovil omluvu velmi rychle a evidentně ji měl předem nacvičenou. Nejvíc by mě bývalo potěšilo, kdyby Challenger odešel a nechal mě tu v klidu s mým pivem.

Pokrčil jsem rameny. "To je v pořádku," řekl jsem a měl nepříjemný pocit.

Přikývl. "Vy si s Tamsin rozumíte, že?"

"Je to milá holka," začal jsem.

"Během posledních měsíců jste jí hodně pomáhal. Má vás ráda a má k vám důvěru. Říkal jsem si..." Ztichl a podíval se na mě.

Vyčkával jsem.

"Chodíte často dolů do klubu, že?" pokračoval. "Znáte všechny místní. Říkal jsem si, jestli byste nemohl vzít Tammy s sebou, občas. Potřebuje se dostat trochu mezi lidi." Zaváhal a pak pokračoval. "Podívejte, Hendersone, co opravdu potřebuje, je vztah s tím správným člověkem."

Zíral jsem na něj, překvapen, jak teď náhle projevoval zájem. Zamumlal jsem něco v tom smyslu, že mi bude potěšením vzít ji s sebou do klubu.

"Výborně, Hendersone. Děkuji vám."

Challenger přehodil rychlost a zeptal se mě, jestli se na večírku dobře bavím. Myslím, že se mi dokonce pokusil říci sprostý vtip. Dal jsem mu najevo, že jsem právě dopil a potřebuji dolít a prchl jsem.

Tammy seděla u zahradního stolu s tuctem hostů a čekali, až začne laserová šou. V dlaních na klíně skrývala šálek kávy a usmívala se do prázdna. Zatím mě nespátřila a já toho využil,

abych ji mohl pozorovat zpozvzdálí. Působila dojmem, že jako součást davu je ještě víc osamocena.

Posadil jsem se vedle ní. Obdařila mě úsměvem. "O čem s tebou chtěl otec hovořit, Bene?"

"Omluvil se za to, co mi řekl před týdnem."

Tammy odpověděla s hořkostí: "Nejspíš to řekl, jen aby si tě získal. Nedivila bych se, kdyby po tobě něco chtěl."

Spatřil jsem Rowenu Challengerovou, jak pochoduje přes trávník s vysokou ženou v závěsu, a něco na ní mě zneklidňovalo.

Obě se před námi zastavily.

Tammy vzhlédla a ztuhla.

Rowena se na svou nevlastní dceru usmála a přísahal bych, že výraz jejích španělských očí vyjadřoval pomstu. To už byla pozornost všech u stolu zaměřena na scénu, která se měla mezi Rowenou a Tammy odehrát.

"Tam," zadeklamovala Rowena s divadelním šarmem, "dovol, abych ti představila Sharon. Dnes u nás přespí a ráda by věděla, jestli může spát s tebou."

Žena se na Tammy usmála.

Rowena se obrátila na hosty sedící u stolu. "Doufám, že jsem vás nešokovala," zacukrovala.

Tammy po mém boku vstala a utekla do noci. Rozběhl jsem se za ní, ale Marty Challenger mě předebral. Velkými skoky ji pronásledoval přes trávník a kolem vily.

Obrátil jsem se k Roweně Challengerové.

"To nebylo nutné," řekl jsem jí.

Mladá žena si zachovala klid. Usmála se na mě: "Zasloužila si to - ta malá kurvička. Kdybyste s ní musel žít, tak byste věděl proč."

Její krása sama o sobě brala dech. Ale její lebeční implantát mě znervózňoval. Nahoře byla týlní svěrka z nejlepší oceli a vzpěra z teflonu kolem krku jako těsný náhrdelník. Snad mi to přišlo tak zvláštní proto, že jsem nevěděl, proč implantát potřebuje.

Jen jsem na ni civěl, neschopen vyjádřit, jak hluboce jí opovrhuji. Mezitím se obrátila k hostům a začala s nimi hovořit jako dokonalá hostitelka. Během několika vteřin se chechtali.

Odešel jsem hledat Tammy. Obešel jsem vilu a kráčet rozlehlými zahradami. Zlatá gloriola bludičkové lampy mi odhalila přítomnost Challengeera a jeho dcery, schovaných za živým plotem. Než jsem se k nim přiblížil, zaslechl jsem jejich hovor.

"Tamsin..."

"Jdi pryč."

"Dovol, abych ti pomo-"

"Nech mě na pokoji, povídám!"

Obešel jsem křoví, zarazil se a - zase vycouval. Tammy seděla na mramorové lavičce ve stínu besídky obtížená vonícími nočními květy. Paže zkřížené na prsou, rukama svírala svá vlastní ramena, hlavu skloněnou. Challenger stál za ní.

Pak jsem viděl, jak ji hřbetem ruky pohladil vzadu na krku. V tom gestu bylo cosi zároveň

chlípného a podivně chtivého.

Při jeho doteku se Tammy napjala a pokusila se odtáhnout. Challenger ji uchopil za vlasy a otočil ji tváří k sobě. Dlouho upíral zrak do jejích očí a pak se divoce přísál svými rty k jejím.

Tammy se mu vykroutila a padla na kolena. "Zabiju tě!" křičela na něj, "přísahám, že tě zabiju!" Pak se zhroutila, stočila se na zemi do klubíčka a rozplakala se.

Challenger se na ni nezaujatě díval a pak se plíživým krokem vzdálil od altánu. Musel mě vidět, jak jsem se vnořil zpátky do stínu, ale pokud tomu tak bylo, nedal to najevo.

Byl jsem na pochybách, jestli se mám vydat za Challengerem a fyzicky mu ublížit - či spíš se o to pokusit - nebo přispět na pomoc jeho dceři. Dospěl jsem k závěru, že Tammy mě potřebovala víc.

Pomohl jsem jí k lavičce a s paží kolem jejích ramen usedl vedle ní. Plakala tiše a moje košile byla za chvíli zmáčená slzami.

Pak se vzpřímila a upřela zrak na rukávy své bundy. "Promiň, Bene."

"Měl jsem něco udělat, když jsem uviděl Rowenu a tu ženu," začal jsem.

Tammy se dokázala zasmát. "Rowenu? Myslíš, že to ona mě rozhodila? S Rowenou se umím vyrovnat. Už si ze mě takhle vystřelila jednou. Dokonce chápu, proč to dělá."

Nevěděl jsem, co na to říct. Za námi v zahradě hrála hudba a večírek byl v plném proudu. Vzduch kolem nás houstl vůní nočních květů. Seděl jsem vedle Tammy, objímal ji kolem ramen a vyčítal si, že mám z její blízkosti radost.

"Koho opravdu nenávidím, Bene, je můj otec," zašeptala.

Býval bych rád něco řekl, ale vůbec nic mě nenapadalo. Měl jsem pocit, že o tom chce mluvit. "To nebylo poprvé?"

"Ani omylem!" Otřela si oči a popotáhla. "Děje se to od té doby, co zemřela matka, před třemi roky. Vypadám jako ona, jenže ona byla krásná." Odmlčela se. "Myslela jsem, že to přestane, když... když dostal ji" Kývla přes zahradu směrem k Roweně. "Ale jestli se vůbec něco změnilo, tak jenom k horšímu. A vůbec nejhorší je, že chápu, proč to dělá, proč je takhle posedlý. Ale o to je to horší... Bene, když to chápu já, proč to nedokáže pochopit *on* - a něco s tím dělat?"

Rád bych jí v její bolesti nějak ulevil, ale nenacházel jsem správná slova.

"...nevadilo by mi to, to nejhorší není, když se mě dotýká, jako dneska. Horší je, když zjistím, že si mě prohlíží. Dokážeš to pochopit? Když na mě sahá, tak s tím aspoň můžu něco udělat. Ale když na mě civí... Nemohu dělat *nic*. Chápeš to, Bene?"

Odpověděl jsem, že ano, ale vůbec jsem si tím nebyl jist.

Dlouze si povzddechla. "Přemýšlela jsem o tom, že bych ho zabila, opravdu. Přistihla jsem se, jak uvažuji o tom, že ho propíchnu nebo střelím do srdce."

Důraz, který kladla na ta slova, a její vážnost mě vyděsily.

"Nestálo by to za to," zažertoval jsem. "Chytli by tě, postavili před soud a odsoudili k povinnému smazání osobnosti. S kým bych si pak po ránu povídal?"

Můj lehký tón ji neuklidnil. "Není to ale špatná smrt. Rychlá, bezbolestná - jen by ze mě svlékli mou osobnost, mé starosti a bláznivé myšlenky."

"A tvé já, Tammy."

"Stálo by to za to!" řekla s přesvědčením. "Bylo by to o hodně lepší než sebevražda - a byla bych spokojená, že jsem mu ukázala, jak se cítím."

"Tammy," řekl jsem napůl jako prosbu a napůl jako nesouhlas.

Otevřela ústa a začala opět plakat, tvář zkřívenou zoufalstvím. Opřel jsem si její hlavu o rameno. "Do háje, Bene, je to příšerný."

Sám jsem neměl k slzám daleko, cítil jsem bezmocnost a utěšoval ji zvuky, jakými utěšujeme dítě. Nedokázal jsem snést důkaz, že citový život někoho jiného je v ještě větším nepořádku než můj vlastní, zvláště když se jednalo o někoho, na kom mi záleželo.

Nemám ponětí, jak dlouho jsme tam takhle seděli, na mramorové lavici ve stříbrné záři Prstence Tharssu. Když se konečně vyplakala, zvedla hlavu z mého ramene.

To, co řekla pak, mě překvapilo. "Bene, kde je Epsilon Indi?"

Často se mě na to v minulosti ptala, když jsem seděl na verandě a usrkával pivo. Poté se vždy se smíchem i vychloubačně rozpovídala o tom, jak se na tu hvězdu jednou podívá. Pátral jsem po obloze a pak ukázal na mihotající se světýlko. "Támhle, to je Epsilon."

"Hrozně ráda bych se tam podívala, Bene. Neříkala jsem ti to už? Chalcedon, Epsilon II - říkají, že je to ta nejkrásnější ze všech kolonizovaných planet."

Hleděla na ni a světlo Prstence se jí zrcadlilo v očích.

"Přemýšlelas někdy o tom, že odsud odejdeš?" zeptal jsem se.

"Cože? Abych se odstěhovala na Epsilon II? To je strašně drahé!"

Usmál jsem se. "Nemyslel jsem hned na jinou planetu. Je tady ještě Mackinley a řada dalších rekreačních oblastí na pobřeží. Byla bys daleko od otce."

Její pohled se obrátil dovnitř, toužebně. Už nevnímala Epsilon II, který zářil nad ní. Potrásla hlavou. "Mám tady příliš mnoho vazeb," řekla.

"Otcovy peníze nepotřebuješ, Tammy. Mohla bys odjet, požádat o půjčku a otevřít si svou vlastní galerii."

Vzhlédla ke mně. "Drží mě to tady," řekla. "To bys, Bene, nepochopil. Nemohu ti to vysvětlit."

Pokrčil jsem rameny, dotčen její přezíravostí.

"Podívej," řekla, ukazujíc na pestrobarevné laserové paprsky, jež krájely noční oblohu nad vilou na vektory.

Jednou týdně jsem vzal vznášedlo a odjel k úpatí Středozemní vrchoviny. Tam jsem trávil rána hledáním polodrahokamů a odpoledne jsem obdivoval krajinu. Zpočátku, když jsem přijel do Addenbrookku, krátce po nehodě, jež mi vzala dceru, prchal jsem do kopců možná i dvakrát či třikrát do týdne. Obrovské rozlohy krajiny, rozsáhlá panoramata, jež bylo možno pozorovat z horských luk ležících ve větších výškách než deštný prales, ovlivňovaly měřítko lidských záležitostí oproti celku a snižovaly jejich důležitost. Poslední dobou, když čas už mou bolest ze ztráty utišil, jsem se na cestu do hor vydával méně často.

Strávil jsem neklidnou noc, plnou úvah o Tammy Challengerové. Vadilo mi, že měla pocit, že se mnou nemůže hovořit zcela otevřeně. Zároveň jsem si připomínal, že se nesvěřila nikomu jinému. To samo o sobě vypovídalo dost o její opuštěnosti, osamocení a nedostatku důvěry v lidi kolem sebe. Rozhodl jsem se, že ji musím vídat častěji a rozvíjet náš vztah tak dlouho, dokud nebude mít pocit, že mi může věřit. Bůh ví, že někoho potřebovala.

Onoho rána, cestou na Vysočinu, jsem se zastavil v galerii, abych se přeptal, jak se jí daří, ale síň byla zamčená a Tammy nikde. Zbytek dne jsem strávil na svém oblíbeném místě v kopcích podhůří a myslel na všechno možné, jen ne na sběr kamenů. V podvečer jsem se sbalil a odjel na vyčnívající ostroh, jež umožňoval volný výhled na rozsáhlou plochu deštného lesa, celou oblast zátoky a pruh pobřeží až po Mackinley. Seděl jsem v kabině, když dvě stě ká na jih prořízl oblohu oslnivý zelený blesk a skončil na plošině teleportační stanice - další zásilka demolekularizovaných lidí a zboží z jedné z tuctu vzdálených planetárních kolonií. O pět minut později se znovu zablesklo, ale tentokrát směřovala jiskra od Addenbrook. Byl to pohled, který mě vždy znovu uchvátil.

Vystoupil jsem z vozidla a došel k okraji horského výběžku. Deset či víc potoků a říček se prodíralo pralesem, seskakovalo po kamenech jako po schodištích ve stříbřitých prškách, jako by byly z roztaveného stříbra. Tu a tam se vlévaly do přírodních prohlubní a vytvářely idylická jezírka. U jedné z nich, asi o kilometr níž, zastavilo vznášedlo a dosedlo na zem. Poznával jsem tohle krvavě červené vozidlo: bylo to otlučené vozítko, který koupil Marty Challenger své dceři k jednadvacátým narozeninám. Z kabiny vystoupila postavička - Tammy, v jejím růžovém úboru ji nebylo možné nepoznat. Zvedl jsem dalekohled k očím a sledoval, jak kráčí k třpytivé laguně. *Začala* se svlékat. Dalekohled jsem neodložil - protože bylo jasné, jak jsem viděl, že není sama. Mluvila s někým ve vozu, jehož kabinu zakrývala rozkvetlá křoviska.

Tammy odhodila poslední kousek oděvu a brodila se vodou -hubené, chlapecké, bílé tělo. Když jí voda dosahovala k bránici, vrhla se kupředu a jezírko přeplavala. Na druhé straně se otočila a šlapajíc vodu, volala cosi na svého společníka ve vozidle, bezpochyby ho - ať už to byl kdokoli - vyzývala, aby se k ní přidal. Když připlavala nazpět a vylezla na břeh, její tělo bylo ozdobeno drahokamy démantových kapek. Nikdy jsem nedoufal, že spatřím v její tváři výraz takové radosti, který z ní teď vyzařoval. Byla jako proměněná. Přemohla mě radost z toho, že si Tammy konečně někoho našla, a zároveň jsem pocítil bodnutí čehosi, z čeho by se mohla stát i žárlivost. Díval jsem se dál a zpoza křovin jsem spatřil vystupovat ženu malé postavy, opálenou a nahou jako Tammy. Ve stříbřité mělčině u břehu se objaly. S bušícím srdcem jsem odložil dalekohled a obě postavičky se vzdálily do přijatelné anonymity.

Žena v Tammyně náručí byla Rowena Challengerová.

Následující dny jsem strávil ve svém a-domu pitím piva a sledováním jednoho starého filmu za druhým. Kuchyňským oknem jsem viděl přes ulici na galerii, ale Tammy se tam vůbec neukázala.

V období po smrti mé dcery, kdy jsme se s manželkou nejdříve tu a tam chytli, pak na sebe křičeli a nakonec se obviňovali z nejružnějších věcí, které jsme v sobě po léta dusili - výsledkem bylo, že mě opustila s někým, koho jsem dříve považoval za přítele -, tehdy jsem si myslel, že ona mučivá složitost a naprostá nepředvídatelnost lidských motivací mě už nikdy v životě nepřekvapí. To, čeho jsem byl svědkem u jezírka, mi ukázalo, jak jsem se mýlil. Přemýšlel jsem nad událostmi na večíрку, znovu si připomněl střetnutí mezi Rowenou Challengerovou a její nevlastní dcerou, jehož jsem byl též svědkem. Nic z toho, co jsem na tom večíрку viděl, mě nepřipravilo na situaci v horách - vlastně spíš naopak. Nedokázal jsem pochopit, proč by se právě Tammy a Rowena daly takhle dohromady. Nakonec jsem tuhle hádanku vzdal a oddal se triviálním, zcela předvídatelným motivacím postav v starobylých filmech a snažil se zapomenout.

Bylo to dva nebo tři dny po setkání u jezírka, když mě odvolal z verandy zvonek videofonu. Hleděla na mě tvář Marty Challengeera, velká a zdravě růžová. "Henderson?"

"Challenger," řekl jsem, překvapen.

"Volám kvůli Tamsin..."

Uvědomil jsem si, že se mi náhle stáhl žaludek. "Co se stalo?"

"Chtěl jsem se zeptat, jestli není u vás."

"Ne." Zaváhal jsem. "Od večírku jsem ji neviděl."

Vzdychl a velkým červeným šátkem si otřel pot z obličeje. "Včera pozdě odpoledne se ztratila."

Civěl jsem na něj. "Jak - ztratila?"

"Odešla z domu a nevrátila se. Byla pryč celou noc."

"Vzala si vůz?"

Challenger zaváhal. "Dnes ráno hlásila policie, že ho našli opuštěný v horách. Právě tam jedu."

"Pojedete s vámi..."

"To nebude nutné."

"Znám ten kraj jako své boty," odpověděl jsem. "Jedu s vámi."

Přerušil jsem spojení dříve, než mohl cokoli namítnout.

Marty Challenger čekal ve vjezdu, stál vedle velkého, stříbrného safari trucku, který používal při loveckých výpravách do vnitrozemí. Měl na sobě červené kalhoty a bílou hedvábnou košili. Když jsem zastavil vedle něho, neochotně mi pokynul. "Pojedeme mým vozem, Hendersone. Její auto je odsud po silnici jen deset ká."

Posadil jsem se na místo pro spolujezdce a Henderson vyhnal motor do obrátek a vyrazil po točité silnici do hor. Řídil, aniž pronesl jediné slovo. Svíral volant na jeho nejvyšším bodě, oči upřené přímo před sebe.

Vytrvale jsme stoupali od zátoky do hor a mezi vysokými stromy probleskovalo slunce.

Odkašlal jsem si. "Už někdy Tammy provedla něco takového?"

Rychle na mě pohlédl. "Pochopitelně, že ne. Proč by měla?"

Cítil jsem, jak je mu to nepříjemné. "No, po tom večírku tuhle..."

Nakrátko uvolnil sevření volantu. "Rowena se jen předváděla. S tím se Tammy umí vyrovnat."

Rozhodl jsem se mu v tom neodporovat. "Jak spolu vycházejí?" zeptal jsem se. "Pro Tammy to musí být těžké, mít nevlastní matku jen o pár let starší."

Podíval jsem se na Challengeera. Dál zíral na klikací se silnici. "Tu a tam se neshodnou. Ale řekl bych, že pro Rowenu je to horší." Váhal, jako by uvažoval, kolik mi toho má říct. "Rowena je velmi nervní, velmi živá. A už několik let velmi nemocná."

"Proto to železo?" zeptal jsem se.

Challenger přikývl. "Sám jsem na ní pracoval. Rychle se unaví. Tamsinina pozornost je pro ni náročná."

"Tamsinina pozornost? Jak to myslíte?"

"No..." odkašlal si, "myslím, že Tamsin Rowenu nesnáší. Koneckonců ji musí brát jako někoho, kdo jí přebral mou náklonnost."

Zároveň mě udivilo jeho ego a pobavilo, jak velmi se mýlí.

O chvíli později sjel Challenger ze silnice na nerovnou cestu. Před námi se objevila třpytící se hladina jezírka, zásobovaného matematicky dokonalým vodopádem. Ve vodní tříšti mezi břehy porostlými vegetací zářila duha. Poznal jsem, že jde o stejné jezírko, kde měly tenkrát Tammy a Rowena své dostaveníčko.

Tammynino vznášedlo stálo u vody.

Obrátil jsem se na Challengea. "Určitě neopustila dům bezdůvodně," řekl jsem. "Víte určitě, že se nepohádala s vaší ženou?"

Vyhnul se mému pohledu a civěl na kopec. "Několik dní se vůbec neviděly," řekl. "Od večírku. Nevím, co to do té holky vjelo."

Od jezírka vedly dvě stezky a klikatily se propleteným podrostem do kopce. Ukázal jsem je Challengerovi a navrhl, že půjdeme každý po jedné.

Příštích několik hodin jsme šplhali po svahu a marně volali její jméno. Že si Tammy vzala do hlavy utéct z domova, mohlo znamenat, že ji tam něco trápilo, ale mě teď trápily spíš obavy o její bezpečí než o její duševní zdraví. Pěšiny, po nichž jsme kráčeli, byly příkré a nebezpečné, s hlubokými srázy po stranách. Nikdy předtím jsem si neuvědomil, jak moc by mi Tammy chyběla, jak moc jsem ji chtěl mít nablízku.

Když jsme to vzdali a vydali se na zpáteční cestu do vily, bylo už pozdní odpoledne. Na cestě k domu čekal sluha. "Tak co?" zeptal se Challenger.

"Bohužel, pane."

Taní Challengerová se dosud nevrátila?"

"Zatím ne, pane."

Zahleděl jsem se na Challengea. "Kde je?" zeptal jsem se ho.

"Tráví každý šestek v nějakém salónu krásy v Mackinley. Nedostal bych ji odtamtud ani párem koní." Vzdychl. "Díky za pomoc, Hendersone. Nechcete zajít dovnitř na drink?"

"Hm... ne. Ne, díky. Musím se vrátit." Vystoupil jsem z kabiny, vrátil se k vlastnímu vozidlu a ani si příliš nepamatuji, jak jsem se dostal domů.

Rowena trávila den v Mackinley a Tammy se ztratila - auto u jezírka nás mělo přesvědčit, že se vydala do hor. Když jsem zastavoval u svého a-domu, představoval jsem si obě ženy spolu v nějaké hotelové ložnici. Vystoupil jsem na verandu, měl depresi, cítil se opuštěný a starý.

Časopis na chesterfieldce jsem spatřil hned, jak jsem vstoupil do obývacího. Posadil jsem se a zvedl jej: turistická brožura otevřená na straně inzerující kolonizovaný svět Chalcedon na Epsilonu Indi II.

Všiml jsem si, že dveře do ložnice jsou pootevřené.

"Tammy?"

Objevila se ve dveřích. Měla dojemný, ucouraný vzhled kotěte zachráněného před utopením. Tepláky měla roztržené a zamazané od trávy, na levé tváři modřinu.

"Ahoj, Bene."

Nenašel jsem slova, jež by vyjádřila mou úlevu, a tak jsem ji jen objal. Pak jsem odstoupil a prohlížel si ji s rukama na jejích ramenech. Měla červené a oteklé oči, teď už suché, jako by ze sebe dočista všechno vyplakala.

"Bene... nevěděla jsem, kam jinam jít. Strávila jsem noc ve vznášedle v horách a přemýšlela co dál. Dnes ráno jsem si vzpomněla na tebe. Když jsem přišla, byl jsi pryč, tak jsem vlezla dovnitř zadními dveřmi v kuchyni." Začala popotahovat. "Myslela jsem si, Bene, že je to zlý, tenkrát tu noc na večírku." Potřásla hlavou. "Ale teď je to *peklo*.."

"Hledali jsme tě celý den, Tammy. Myslel jsem, žeš byla s Rowenou."

Zírala na mě. "S Rowenou? Proč bych měla...?"

"Před třemi dny u jezírka. Viděl jsem tě tam s ní."

Tammy se usmála skrz závoj slz. "Nejspíš sis říkal, co se to vlastně u všech všudy děje?"

Pokrčil jsem rameny. "Měl jsem dost času na přemýšlení. Chodily jste spolu, abyste naštvály tvého otce, že?"

Zavrtěla hlavou. "Je to mnohem složitější."

"Opravdu?"

Pohlédla na mě utrápenýma očima. "Víš, to nebyla Rowena, s kým jsem tam byla."

"Ale já vás viděl!"

"To je na dlouhé povídání, Bene. Nemáš pivo, prosím?"

Usadila se na chesterfieldku vedle ohmatané brožury. Přinesl jsem z kuchyně dvě piva a posadil se vedle ní. Pomalu se rozpovídala, se zadrháváním, občas na mě pohlédla, aby zjistila, jak reaguji, a v přestávkách usrkávala pivo.

Začalo to všechno před třemi lety na Zemi.

"Když jsem dodělala uměleckou školu," pravila Tammy, "odstěhovala jsem se zpátky do Vancouveru a začala pracovat jako grafická návrhářka na volné noze. Bydlela jsem u rodičů, dokud nebudu mít dost peněz, abych si mohla dovolit vlastní byt..."

Nebylo to nejšťastnější řešení. S matkou si Tammy nikdy příliš nerozuměla - považovala ji za parazita, protože si vzala Challengeera pro prestiž a bohatství - a když Tammy oznámila, že *ona* se nevdá nikdy a uvedla své důvody, matka jí řekla, aby si sbalila věci a do týdne se odstěhovala.

Tammy si pronajala byt u moře a zanedlouho poté, co se tam nastěhovala, seznámila se s ženou jménem Gabrielle de Carreras, uměleckou redaktorkou místního časopisu, který čas od času otiskoval Tammyiny práce. Občas se setkávaly u obchodního oběda, a když bylo zřejmé, že mají společného víc, než jen pracovní zaměření, jejich setkání byla stále častější. Znalý se asi tři měsíce, když se Gabrielle k Tammy nastěhovala.

O týden později její matka zahynula v katastrofě na pobřežní jednokolejce. Rozsah zranění vylučoval jakoukoli naději na vzkříšení.

Když došla až sem, pokrčila Tammy rameny. "Naštěstí pro ni se nechala několik měsíců před nehodou zakódovat."

Zarazil jsem ji: "Zakódovat?"

Tammy se usmála. "Jsi příliš dlouho pryč ze Země, Bene. Zakódování ti umožní tvou identitu či osobnost či co to je, své vlastní já, nahrát na kusu softwaru malém jako jehla, takhle dlouhém." Tammy vzdálila své ukazováčky na asi pět centimetrů. "V právě takovém kousku softu je zakódována má matka. Bylo zvláštní jít na její pohřeb - nebo spíš kremaci jejího těla - a vědět, že stále existuje a dříve či později se k nám vrátí. Kdybych jen tenkrát věděla..."

Mezitím se Tammy radovala ze života. Bylo to poprvé, co se zamilovala. Na škole měla přítelkyni, ale nikdy nezažila takové štěstí, jaké zakoušela teď. Gabrielle v sobě spojovala role milenky, terapeutky a učitelky a Tamsin Challengerová za sebou nechala onu chronicky plachou, nejistou dívenkou, jíž bývala, a stala se ženou věřící ve své umění a v sebe.

Tammy vzhlédla. "Bylo to nejšťastnější období mého života, Bene."

Usmál jsem se. "Co se stalo?"

Chvilí to trvalo, než zase dokázala promluvit.

Gabrielle onemocněla a lékaři jí našli vzácnou chorobu krve. Léčení bylo možné, ale za cenu, kterou si ani Gabrielle s Tammy dohromady nemohly dovolit. Dávali jí rok života, což znamenalo, že se nedožije svých pětadvacátých narozenin.

Tammy se v zoufalství obrátila na otce.

"Řekl, že ji vyléčí," pravila Tammy, "ale jen pod jednou podmínkou."

Když Tammy vysvětlila Gabrielle, jak se věci mají, Gabrielle ani chvíli neváhala. Všechno by bylo lepší než ona příšerná prázdnota, která by ji čekala, kdyby se neléčila. Během jediného měsíce zbavil Martin Challenger její organismus viru a pak začal dlouhý neurochirurgický program vedoucí k implantaci cerebrálního hardwaru.

Sepsali společně smlouvu. Vždy po tři dny bude Gabrielle žít normálně a bude sama sebou, další tři dny, po vložení personálního softwaru, bude její tělo obýváno zakódovanou identitou manželky Martina Challengeera.

"Proboha," řekl jsem. "Rowena je Gabrielle. Není divu, že jsi..." Vzpomněl jsem si, jak hleděla Tammy na Rowenu na večírku a potom u jezírka. Navíc to vysvětlovalo chování Roweny k Tammy - její nelibost, že se musí s někým dělit o tělo. Začal jsem také chápat Challengerovu posedlost jeho dcerou, protože i když mohl být vždy nějakou dobu ve společnosti osobnosti své ženy, její druhá součást - její fyzické já - bylo ztraceno navždy. Tammy se podobala Roweně dost na to, aby mu připomínala, o co přišel.

"Prvních několik měsíců bylo všechno v pořádku. Všechny strany byly spokojené; Rowena a Gabrielle proto, že jsou naživu, můj otec a já, že máme své milované, i když vždycky jen na čas. Dokázala jsem nemyslet na to, co dělá můj otec s Rowenou, a protože Gabrielle nebyla při vědomí, když se to odehrávalo, dokázala tolerovat to, co se přitom dělo s jejím tělem. Ale začala to moje matka.... Nedokázala přijmout, že Gabrielle a já žijeme spolu po tři dny jako milenky. Stávalo se, že přišla třetího dne do mého bytu a ječela na mne, že to, co dělám, je hříšné, a že za to budu potrestána. Bene, víš jaké to bylo dívat se na její zlobu v těle osoby, kterou jsem tolik milovala?" Tammy se usmála a pokrčila rameny. "Jednou Rowena dokonce utekla pryč, když její tři dny vypršely, aby se Gabrielle nemohla vrátit do života ve svém vlastním těle. Má matka byla odjakživa trochu nevyrovnaná."

Potom, před rokem, odešel Martin Challenger do důchodu a oznámil Tammy, Roweně a Gabrielle, že odjíždějí ze Země a začnou nový život na jednom z kolonizovaných světů. Všechny souhlasily. Vybrali Addenbrooke na Altairu II. A tak se před šesti měsíci nastěhovala tahle podivná čtveřice do vily nad zálivem Magenta.

Zde se Tammy odmlčela a zahleděla se na své prsty. "Zanedlouho, co jsme se sem nastěhovali, to začalo být zlé. Vždycky, když vypršely Roweniny tři dny a nastal čas vyjmout její soft, začala šilet. Na celé dny se ztrácela a vyhrožovala, že se zabije." Tammy na mne pohlédla se slzami v očích. "Jde o to, Bene, že si prosadila, co chtěla. Před měsícem prodloužil otec její pobyt na pět dní z šesti. Řekl mi, že tak to bude bezpečnější, ale já vím, že prostě chtěl mít víc času s Rowenou."

"Ale co smlouva?" zeptal jsem se. "Neříkala jsi, že je právně závazná?"

Tammy se smutně usmála. "Je, ale na Zemi. Na Addenbrooku nemá žádnou platnost. Otec si může dělat, co ho napadne."

"Takže proto jsi utekla?" zeptal jsem se.

"Po mém posledním dni s Gabrielle, tenkrát jak jsi nás viděl v horách, za mnou přišla matka do mého pokoje a řekla mi, že se snaží přesvědčit Martyho, aby mi dovolil s Gabrielle jen jeden den za měsíc. Dokážeš si představit, jak jsem se cítila, když tahle slova vyšla ze rtů, které jen den před tím..." Odmlčela se a pak pokračovala. "Chtěla jsem ji uhodit, Bene. Chtěla jsem jí ublížit, ale jak bych to mohla udělat tělu té, kterou jsem milovala?"

Znovu se rozplakala a já nemohl dělat nic jiného, než ji držet v náručí. Když se konečně uklidnila, zeptal jsem se jí na personální softy.

"Říká se jim osobní jehly. Začali je používat před třemi roky na Zemi, kupovali je lidé, kteří prahli po nesmrtelnosti - i když se zdaleka na každého nedostalo hostitelské tělo. Investovali do nich v naději, že v budoucnosti budou vyvinuty androidy nebo klonovaná těla."

Pokýval jsem hlavou. "To je všechno pěkné, ale jsou ty jehly skutečnou osobou anebo jen elektronickými kopiemi? Tvoje matka bezesporu v tom železničním neštěstím zemřela - její zakódování je jen chytrou kopií, vytvořenou měsíce předtím."

Tammy pokrčila rameny. "Kdo jsme my, Bene? Co jsou naše mozky? Nic než elektrochemické programy. Když smažeš mozek, co ti zbyde - jen kus neživého masa. Přesné zakódování něčí osobnosti samozřejmě musí obsahovat vše. Její emoce a vzpomínky, její já." Usmála se na mě. "Ale chápu tvé námitky. Když jsem letos navrhovala Gabrielle, abychom se nechaly zakódovat pro případ, že se nám něco stane, tak to odmítla z náboženských důvodů."

Koukal jsem na ni. "A ty jsi to udělala?" zeptal jsem se.

"Před několika měsíci jsem tajně odjela na soukromou kliniku v Mackinley. Mohl to udělat otec, ale to jsem nechtěla."

Chvíli jsme si povídali o procesu zakódování a všech těch zázracích technologie, o kterých jsem dosud neslyšel. Byl jsem rád, že Tammy mluví o něčem jiném, než o svých současných problémech. Pak mě vzala za ruku, usmála se a řekla: "Nevím, Bene, co bych si bez tebe počala." A najednou vypadala zoufale. "Do háje, nemáš ponětí, jak moc mi chybí."

Ještě později jsem přinutil Tammy, aby si dala sprchu a převlékla se do mých kalhot a staré košile o tři čísla větší. Řekl jsem jí, aby zůstala u mě, než se vrátím, a šel jsem navštívit jejího otce.

Opustil jsem usedlost, zamířil do kopce a zastavil na terakotovém dvoře před Challengerovou vilou. Uniformovaný sluha mě uvedl do vstupní haly, a potom chodbou do obdélníkového, sluncem prozářeného salónu. Na druhém konci místnosti stál Marty Challenger a rozjímal nad výhledem na zátoku z francouzského okna.

Otočil se, když mě sluha ohlásil. "Á, Henderson."

"Myslím, že přijmu vaše pozvání na drink," řekl jsem.

Přikývl. "Co to bude?"

Řekl jsem si o pivo. A zatímco připravoval nápoje - pro sebe brandy - rozhlédl jsem se po pokoji. Na nízkém stole stála velká holokostka s obrazem světlovlasé ženy uvnitř. Procházela se po břehu moře, usmívala se a mávala. Nejdřív jsem si myslel, že je to Tammy - a pak jsem si všiml, že žena je starší, naličená a upravenější. Došlo mi, že je to Challengerova žena

Rowena před nehodou.

Podal mi pivo a obrátil se k oknu, v dlani zahříval sklenku brandy. "Po Tammy pořád ani slechu, Hendersone. Už ji hledají celý den."

"Proto jsem za vámi přišel," řekl jsem. "Je u mne."

Obrátil se. "Je u vás? Proč jste ji nepřivezl s sebou?"

"Nechce se vrátit, Challenge. Alespoň zatím ne."

"Jak je jí?" Vypadal, že ho to vážně zajímá, ale mohl to klidně jenom hrát.

"Abych řekl pravdu, je na tom dost bídne. Řekla mi všechno, o Roweně a Gabrielle."

Dlouze se nadechl. "No, dřív nebo později k tomu muselo dojít."

Jeho klid mě rozčílil. "Máte vůbec ponětí, jak je nešťastná?" zeptal jsem se ho. "Proč myslíte, že utekla? Dovolíte jí setkávat se s Gabrielle jednou týdně - ještě míň, když vaše žena prosadí svou - a po zbytek týdne se nesmí setkat se ženou, kterou miluje. Kruci, ta holka už neví, jak dál. Už to dlouho nevydrží -"

"Hendersone," přerušil mě a v jeho hlase zazněla prosba. "Nerozumíte tomu. Není to tak jednoduché, jak si myslíte."

"Musíte jenom umožnit Tammy trávit trochu víc času s Gabrielle."

Challenger zakroutil hlavou. "Jak už jsem říkal, moje manželka je temperamentní žena se silnou vůlí. Hendersone, podívejte se, nemyslíte, že vím, čím Tamsin prochází?" Zarazil se a hleděl mi přes rameno.

Uslyšel jsem klapot vysokých podpatků na mramorové mozaice.

"Á, Rowena," řekl Challenger.

"Neřekl jsi mi, Marty, že máš hosta." Rowena si mě přeměřila přemýšlivým pohledem. "Henderson, že? Přítel Tam?"

Měla na sobě černé šaty bez ramínek ve stylu flamenca a růži ve vlasech - plně využívala přirozenou krásu Gabrielle de Carreras.

"Už jste to asi slyšel, o Tam?" zeptala se. "Nedělala bych si starosti, být vámi. Občas se takhle předvádí."

"Miláčku, Tamsin je v Hendersonově domě na pláži."

Rowena si mě prohlížela. Filigránový svazek kolem jejího krku jakoby držel její hlavu v domýšlivém uhlu. "Opravdu?"

"Henderson ví o tobě a o Carrerasové," pokračoval Challenger.

Rowenin úsměv byl zdůrazněn rudou barvou jejích rtů na pozadí běloby jejích dokonalých zubů. "Co chcete, Hendersone? Řekla bych, že jste sem kvůli něčemu přišel, ne?"

"Říkal jsem vašemu manželovi, jak nespravedlivé mi přijde vaše zacházení s Tammy. Kdybyste věděla, co cítí ke Gabrielle..."

Rowena na mě upřeně hleděla. "Tam ji má jeden den týdně. To by mělo jejím potřebám stačit."

Nahlas jsem se zasmál. "To nemyslíte vážně?"

Žena téměř vyplivla: "Měla by za to být vděčná! Cožpak si neuvědomuje, že nebýt umění mého manžela, její drahoušek by byl dávno po smrti?"

"Cožpak vy si neuvědomujete," řekl jsem, "že nebýt Gabrielle, nebyla byste nic než údaje na osobní jehle?"

Ticho dunělo tlukotem mého srdce, když Rowena Challengerová odvrátila pohled ode mne na svého manžela. Vzpomněl jsem si, jak Tammy říkala, že její matka je trochu nevyrovnaná. "Ale já se nevzdám, Marty," řekla s pohledem upřeným na Challengeera. "Doufám, že je to jasné!"

Otočila se a odešla z místnosti.

"Takže?" zeptal jsem se, když byla z doslechu.

Challenger na mě pohlédl: "Takže co?"

"Budete poslouchat ji, anebo dáte Gabrielle tři dny?"

"To zní skoro jako hrozba, Hendersone."

"Berte to tak," řekl jsem. "Možná, že smlouva, kterou jste sepsali na Zemi, tady neplatí, ale jakmile se to, co děláte Tammy, jednou zveřejní..."

"To byste neudělal -"

"Znám jednu výbornou právníckou firmu v Mackinley," řekl jsem. "Myslím, že k žalobě má Tammy postačující důvody - ale i kdyby prohrála, vaše jméno a tenhle hnus budou ve všech novinách."

"Sám jste viděl, jak se na to dívá Rowena."

Pokrčil jsem rameny. "Tak jí, proboha, domluvte. Vysvětlíte jí to. Podívejte, Tammy by se mohla spokojit i s míň než polovičkou času, jen když ho bude mít víc, než jí dáváte teď. Chci toho po vás příliš?"

Challenger sevřel rty a zkoumal svou sklenku. "Pošlete Tamsin zpátky," řekl, "a já vám slibuji, že udělám, co mohu. Víc po mně nemůžete chtít."

Díval jsem se na něho a nemohl se rozhodnout, jestli mu můžu věřit.

Přikývl jsem. "Dobře, udělám to," řekl jsem. "Dík za pivo."

Tammy se vrátila do vily na kopci a několik dní jsem o ní neslyšel. Nezavolala, ani se nezastavila a já se obával nejhoršího. Pak jednoho rána, když jsem se vracel ze své denní procházky po pláži, všiml jsem si jejího auta zaparkovaného v ulici. Přešel jsem na druhou stranu a otevřel dveře její galerie.

"Bene!" oběhla pult a objala mě. "Kde jsi byl? Ráno jsem byla u tebe, abych ti to řekla."

"Co abys mi řekla?" smál jsem se; její vzrušení bylo nakažlivé.

"Marty mi dovolil víc času s Gabrielle! Můžeme se vídat každý týden, dva dny ze šesti."

"Rowena s tím souhlasila?"

"Zprvu se bránila, ale Marty ji přesvědčil. Není to báječné? A to všechno díky tobě. Co jsi mu řekl?"

Pokrčil jsem rameny. "Jenom jsem si s ním rozumně promluvil."

Tammy pokračovala: "Vyndá jehlu dnes večer, takže budu moci strávit noc s Gabrielle. A zítřek - už to mám naplánované - vyrazíme do hor. Bereme si stan a dost jídla na dva dny a zmizíme z toho všeho." Potřásla hlavou, jako by tomu nemohla uvěřit. "Bene, nemůžu se dočkat."

"Doufám, že si to užijete. Podívej, proč se u mne nezastavíš, až se vrátíte, a nepřivedeš Gabrielle s sebou. Opravdu bych ji rád poznal."

Tammy sklonila hlavu na rameno a usmála se. "Dobře, Bene."

O dva dny později jsem byl v dílně a brousil pár kamenů, které jsem chtěl zasadit do prstenů pro Tammy a Gabrielle, když kontrolka napojená na videofon v domě začala červeně blikat. Vypnul jsem brusku, odložil kameny a odebral se do obýváku.

Zapnul jsem obraz.

"Tammy - jak jste se měly?"

Zarazil jsem se. Hleděla na mě s popelavou tváří. "Tammy, co se stalo?"

"Nikam jsme nejely. Před dvěma dny odešla Rowena z vily a od té doby je pryč. Dnes ráno... dnes ráno ji našli." Její hlas zněl monotónně, jako na drogách. Zavřela oči, pak je otevřela. "Bene, pojeděš prosím se mnou? Právě jedeme na pobřeží. Zastavíme se pro tebe."

Přikývl jsem, nenalézaje slov. Přerušila spojení.

Stál jsem už na ulici, když vedle Marty Challenger zabrzdil svůj safari truck. Vedle něj seděl jeden z jeho mediků.

Tammy seděla vzadu, tvář stejně kamennou, jako měla na obrazovce. Sledovala, jak si sedám vedle ní, pak mě vzala za ruku, pevně ji sevřela a položila mi hlavu na rameno. Challenger otočil vůz a vyrazil k pobřežní silnici.

Po zbytek cesty jsme mlčeli. Tammy vedle mne seděla jako zkamenělá, její ruka byla ledová. Chtěl jsem se jí vyptávat, zeptat se jí, co se proboha stalo. Bezesporu by byla pravda, jakkoli strašlivá, lepší než nevědomost živená tímhle tichem.

Po patnácti minutách odbočil Challenger ze silnice a zamířil po nerovné, neupravené cestě k širokému pruhu písku. Byl odliv a my jsme rychle překonali vzdálenost k protějšmu mysu. V dunách vedle kousku země ohraničeného páskou, stál policejní vůz. Tři policisté a několik Challengerových mediků tu stáli ve skupince a hleděli na cosi v písku.

Challenger posadil vznášedlo, vypnul motor a vystoupil.

Na svažujícím se písku uvnitř ohraničené oblasti ležela na zádech Rowena Challengerová. Něčím ostrým si rozřízla šaty a břišní stěnu...

Jeden z mediků přestal ohledávat mrtvolu, podlezl pod páskou a přistoupil k Challengerovi. "Pane, je mi to líto. Nedá se nic dělat. Dvoudenní limit..."

Tammy přitiskla tvář na mou hrud' a zavzlykala.

Marty Challenger přešel k tělu. Poklekl vedle a obrátil tu kdysi nádhernou hlavu. Cítil jsem, že i Tammy ho sleduje; ztuhla, když bylo zřejmé, co dělá. Nehtem odsunul malinký kryt na kovové ploše a tenká stříbrná tříska lesknoucí se na slunci se automaticky vysunula. Podržel ji na dlani a sevřel ruku s výrazem vrcholného uspokojení.

Pak se s úsměvem podíval na Tammy a na mne.

Tammy vykřikla, vytrhla se mi a přelezla na přední sedadlo. Než jsem ji mohl zastavit, vyjmula z držáku na dveřích laserovou pušku a vyskočila ven.

Jeden z policistů po ní skočil. Tammy vykřikla a vystřelila. Kobaltově modrý blesk zasyčel vzduchem a oslnil mě. Když jsem začal znovu vidět, spatřil jsem na písku mrtvého policistu. "Tammy!" zařval jsem.

Já a všichni kolem ní znehybněli hrůzou, když se pod vahou pušky zapotácela kupředu.

Přistoupila k otci a zastavila se pět metrů před ním. "Ty svině," vzlykla a než se zcela přestala ovládat, zdvihla pušku a zamířila.

Challenger dosud klečel a usmíval se na dceru, když vystřelila a vypálila mu doprostřed hrudi díru.

Pak upustila laser, podívala se na to, co udělala a vykřikla.

Přelíčení se konalo o týden později a trvalo jen dva dny.

Svědčil jsem před vyšetřujícími policisty a byl jsem předvolán jako svědek. Raději bych se toho byl nezúčastnil; verdikt byl předem daný a já se nechtěl vystavit té agónii, že budu muset sledovat, jak je Tammy odsouzena. Ale neměl jsem na vybranou, musel jsem sledovat jednání z lavice svědků.

Mezi svědky byli Marty Challenger a zastřelený policista. Ten nebyl dosud schopen opustit nemocnici, a tak svědčil přes videofon. Challenger tam byl osobně a jeho postoj byl v důsledku oživovací operace přísně vzpřímený.

Tammy stála na místě obžalovaných nehybně a zírala nepřítomně před sebe. Pokud mě zahlédla, nedala to nijak najevo.

Její obhájce založil obhajobu na tom, že šlo o zločin z vášně. Žalobce se dožadoval trestu nejvyššího, ať už se Tamsin Challengerová dopustila zločinu z vášně nebo ne.

Druhý den odpoledne vyhlásil předseda komise rozsudek. Tammy byla shledána vinnou zločinem vraždy a odsouzena k cerebrálnímu výmazu, nejpozději do tří dnů.

Teprve tehdy se ohlédla a přes nabitý sál se na mě usmála. Pak zavřela oči a sklonila hlavu, když ji úředník odváděl ze stanoviště. Když jsem odcházel od soudu, byl jsem v šoku.

Po onom dni jsem trávil spoustu času v horách. Bral jsem si stan a jídlo a prospektorské náradí a trávil celé dny ve Středozevní vrchovině. Pokoušel jsem se zapomenout na to, co se stalo, tím, že jsem se zcela ztrácel ve své práci a nádheře kraje. Snažil jsem se vyhnout jezírku, kde jsem narazil na Tammy a Gabrielle, ale všechny ostatní vodní plochy v horách - a bylo jich tam na sta - mi připomínaly Tammy a její milenku. Říkal jsem si, že nebýt chorobné chamtivosti Roweny Challengerové, Tammy a Gabrielle by dnes mohly být spokojené se svými dvěma dny ze šesti. Na rozdíl od té dávné minulosti, kdy mi vznešenost hor poskytla úlevu od bolesti ze ztráty dcery, tentokrát mi krajina žádný takový lék nepodala. Smrt dcery byla tragickou nehodou a já byl tenkrát rozzloben jen na sebe a na nikoho jiného; hrozná skutečnost Tammyčina odchodu spočívala v jeho vyhnutelnosti a obrovské nespravedlnosti a zloba, již jsem cítil vůči Challengerovi, Roweně a právnímu systému, mě užírala jako horečka.

Jednou odpoledne asi měsíc po přelíčení jsem se vrátil z více než týdenního pobytu v horách. Můj vak na vzorky byl plný kamenů a všechen ten čas strávený mimo civilizaci ve mně vyvolal relativně dobré rozpoložení. Pohled na zátoku Magenta se všemi vzpomínkami, které vyvolával, mě vrhl do náhlé deprese. Napadlo mě, že by bylo moudré rovnou se z usedlosti odstěhovat.

Abych se dostal k cestě podél zátoky a k svému a-domu, musel jsem projet kolem Challengerovy vily. Když jsem míjel jeho pozemek, zahlédl jsem postavu opalující se na trávniku. Zastavil jsem, vystoupil z vozu a po kolena vysokým porostem došel k dokonalému, neoplocenému trávniku. Myslím, že několik posledních metrů jsem dokonce běžel. Ale pak jsem se na místě zarazil.

"Tammy?"

Napadlo mě, že ji nakonec přece jen nepřemazali...

Posadila se a pak vstala, rukou si zaclonila oči před sluncem a podívala se na mě. Na sobě měla světle žluté bikiny.

Byla to Tammy, stejné neohrabané, poněkud chlapecké tělo - jen hnědší než kdy před tím. Také si nechala narůst dlouhé vlasy.

"Henderson?" zeptala se. Ačkoli to byl Tammynin hlas, slyšel jsem v něm tvrdost, podezření. "Co chcete?"

Na verandě se objevil Martin Challenger. "Míchám martini, miláčku."

Otočila se a já na její lebce spatřil stříbrnou destičku...

Challenger mě uviděl. "Roweno?" zavolal.

Udělal se mi téměř fyzicky špatně.

Rowena ode mne utekla do náruče svého manžela. Přes její hlavu na mě s neutrálním výrazem civěl Challenger.

Prchl jsem. Jel jsem domů a cítil se zmateně a nevěřícně. Strávil jsem odpoledne v zatemněném obývacím. Pil jsem jedno pivo za druhým, civěl do zdi a hrozná pravda se v mé hlavě opakovaně odvíjela jako noční můra. Sebevraždou Roweny a přemazáním Tammy dosáhl Challenger víc, než mohl doufat. Velmi elegantní, řekl jsem si - tak dokonale povedené, že to nemohlo být výsledkem pouhé náhody.

Zpil jsem se až k pokraji zapomnění. Měl jsem chuť ničit; do té doby jsem jen jedinkrát zakusil stav, kdy mi pouhá myšlenka na budoucnost připadala odpuzivá, kdy jsem cítil, že můj život je už k neunesení. Teď jsem to zažíval znovu.

Zachránilo mě zaklepání na dveře.

Odpotácel jsem se ke dveřím a trhnutím je otevřel. "Ano?"

Na verandě stál muž středního věku v upraveném, šedivém obleku. "Pan Benedict Henderson?"

"Co chcete?"

Musel jsem působit agresivním, nepořádným dojmem, ale on se nedal vyvést z míry. "Zastupuji právnickou kancelář Delgado a Graves v Mackinley." Tehdy jsem si všiml plastické schránky velikosti videofonu u jeho nohou. "K našim klientům patřila Tamsin Challengerová, pane Hendersone. Před jejím výmazem jí bylo umožněno zúčastnit se rozdělení jejího osobního majetku. Chtěla, abyste dostal tohle." Podal mi krabici. "Kdybyste byl tak laskav a podepsal se tady a tady..."

Načmáral jsem svůj podpis na půl tuctu úředních formulářů, odnesl si schránku do obývacího a postavil ji na stůl. Dlouho jsem na ni zíral a přemítal, jestli snesu zjištění, co je uvnitř.

Pak jsem rozlomil pečeť. Stěny schránky se odklopily.

Truhlička z leštěného dřeva, kterou Tammy sama vyřezala a již jsem obdivoval pokaždé, když jsem ji navštívil...

Rozepnul jsem zlatou přezku a odsunul víko. Truhlička obsahovala pomalované mušle a kameny a naplavené dřevo, potištěný šátek, malý autoportrét vyvedený křídou. Vyndával jsem jednu věc po druhé a skládal je na stůl.

Na dně truhličky byla fotografie. Zachycovala Tammy a mě na verandě mého a-domu.

Zíral jsem na fotografii a snažil se zadržet slzy. Pak jsem si všiml hnědé obálky postavené vzadu v truhličce. Byla nepravdělně zatížena nějakým malým, těžkým předmětem. Přes obálku bylo Tammyniným rukopisem napsáno: slečna Tamsin Louise Challengerová, a za tím dětským tiskacím písmem: JÁ!

Roztrhl jsem obálku a vysypal tu věc na dlaň.

Tehdy už se mi slzy nepodařilo zadržet.

Nevěřicně jsem hleděl na Tammyninu osobní jehlu.

Příští šestek jsem z nenápadné vzdálenosti sledoval Rowenu Challengerovou po pobřežní silnici do Mackinley.

Zajela se svým vznášedlem na parkoviště a vešla do kosmetického areálu. Naprosto si Tammynino tělo přivlastnila. Na první pohled Tammy sice připomínala, ale doplnila ji vlastními prvky: byla dokonale opálená a oblečená do přiléhavých minišatů bez ramínek, s vlasy upravenými v novém stylu a s nejnovější kosmetikou. Dokonce se i pohybovala s nápadnou sebejistotou, již se její dcera nikdy nemohla pochlubit.

Čekal jsem ve voze a opakoval si svůj plán. Po dvou hodinách vyšla ven a zabočila doleva podél výloh obchodů, směrem ke mně. Když procházela kolem mě, vyskočil jsem z kabiny a chytil ji. Kolemjdoucí se zastavili a civěli, jak jsem ji - dříve než se vzdala na protest - vstrčil dovnitř a zamkl dveře. Než jsem oběhl vůz a vklouzl za volant, Rowena byla už zase sama sebou.

"O co se to sakra snažíte, Hendersone?" pronesla s chladným opovržením.

"Je na čase, Roweno, abychom si trochu popovídali."

Pohlédl jsem na ni. V její tváři jsem viděl Tammy, ale věděl jsem, že za jejíma očima je někdo jiný, a to živilo mé odhodlání.

Pootočila se ke mně. "Opravdu? A o čem byste si přál hovořit?"

Nastartoval jsem motor, vycouval z parkoviště a zamířil na pobřežní silnici.

"Měli jste to předem všechno naplánovaný, co?"

Obdařila mě nevinně nechápajícím úsměvem. "Co jsme měli mít naplánované?"

"Vaši 'sebevraždu', Tammyninu reakci na smrt Gabrielle, to, že si vezmete její tělo-"

Zasmála se. "Nevím, o čem mluvíte."

Nechali jsme Mackinley za sebou a jeli otevřenou krajinou. Široký oblouk oceánu ubíhal po naší levé straně. "Říkal jsem si, že jste velmi ochotně souhlasila, aby byla Tammy s Gabrielle dva dny ze šesti, zvláště poté, co jste mi říkala, že jeden den týdně je víc než dost. Tammy mi řekla, že vás Challenger přesvědčil. Ale co skutečně udělal, bylo, že vymyslel plán, jak dostat *všechno*, co chtěl."

Rowena mě mlčky sledovala.

Pokračoval jsem. "Vy jste se zabila - nebo to za vás udělal Challenger. Tak jste se zbavili Gabrielle de Carreras a vy jste měla tu výhodu, že se softovou jehlou budete moci žít dál."

Roweně přeskočil hlas. "Nemáte důkazy."

"Potom sehrál Challenger tu scénku na pláži. Není divu, že to vypadalo tak teatrálně. Tělo výhodně objevené až po uplynutí dvoudenního limitu - medikové po ruce - Challengerovo malé představení s jehlou, aby ještě víc otočil dýkou v Tammynině ráně - stojan v nákladáku s nabitými lasery."

Ted' už nebyl Rowenin úsměv přesvědčivý.

"Váš manžel patrně neočekával, že to půjde přesně podle plánu -řekl bych, že by byl býval docela spokojen, jen kdyby se zbavil Carrerasové. Měl koneckonců vaši jehlu a bylo by jen otázkou času koupit další tělo a mít vás jen pro sebe -"

"Nemáte ani kousek důkazů, Hendersone."

"Ale šlo to jako po másle," řekl jsem. "Tammy spolkla návnadu, zabila Challengeera a byla nevyhnutelně odsouzena k výmazu. Pro Challengeera to pak byla jen formalita požádat o vydání vymazaného těla, voperovat implantát a instalovat vaši jehlu."

Přenesl jsem svůj pohled ze silnice na Rowenu Challengeerovou. Usmívala se na mě, odporná svou sebedůvěrou. Z Tammy teď nebylo v jejím výrazu vůbec nic; Rowenino chamtivé, intrikářské myšlení ji proměnilo. Poznával jsem tvář z holokostky v Challengeerově vile.

"Že jste si ale zahrál na detektiva, Hendersone. Máte jenom smůlu, že nemůžete svá tvrzení něčím podložit. U soudu by se vám vysmáli -"

Ted' bylo na mně, abych se zasmál. "Tak daleko tenhle případ nepůjde," řekl jsem.

Její pohrdavý výraz zakolísal.

"Nepůjde?"

Nevšímal jsem si jí.

Sjel jsem ze silnice na cestu k opuštěné chatě na pláži. Vypnul jsem motor a obrátil se k ní.

Pokusila se o úsměv. "Hendersone?"

Vytáhl jsem uspávací pistoli a podržel ji tam, kde se na ni mohla dobře a dlouze podívat. Ted' byla vylekaná. "Vždycky jsem si myslela, že toužíte po Tamině..."

"Tak snadno se z toho nedostanete," řekl jsem. Usmál jsem se. "I když by se dalo říct, že je to Tammynino tělo, po čem toužím."

Upírala na mě zrak a v očích se jí rodila hrůza. "Co tím myslíte?"

S velkým potěšením jsem jí to řekl a pozoroval její reakci.

Vykřikla a pokusila se otevřít zamčené dveře. "Ne!"

Dotkl jsem se jí uspávací pistolí a sledoval její křeč.

Pak jsem ji odnesl do chaty a uložil na postel. Otočil jsem Jihlavu na polštáři a otevřel implantát. Jehla se zakódovanou osobností se s vysokým zavrčením vysunula. Vytáhl jsem ji celou ven a vložil Tammyninu jehlu. Hardware mi ji vzal z ruky, vložil ji do malého mozku a zašrouboval. Zavřel jsem kryt.

Během následující hodiny, zatímco Tammy postupně přicházela k sobě, jsem si nachystal různé papíry. Sehnal jsem si zápis z přelíčení a novinové články o soudu. Dále jsem pracně sepsal poněkud subjektivní vyprávění o přelíčení a událostech posledních dvou měsíců ve formě osobního dopisu pro Tammy. Popsat smrt Gabrielle de Carreras mi zabralo mnoho hodin a nanečisto popsaných papírů.

Tammy zasténala. Přešel jsem k posteli a sedl si k ní.

S nástupem identity Tamsin Challengeerové do sídla vědomí se zdálo, že tělo prochází jemnou proměnou. I přes opálení, kosmetiku, účes a krátké šaty tu znovu byla neohrabaná, hubená Tammy z dřívějšíka.

Zamrkala a usmála se, když mě spatřila.

"Bene... Kde to jsem? Poslední, co si pamatuju... Jela jsem do Mackinley nechat se zakódovat... Bene!" Pokusila se posadit. Pomohl jsem jí. "Můj otec o tom zakódování neví, že, Bene? Chtěl to udělat sám, ale já mu nevěřím. Tak jsem si to nechala udělat soukromě..."

Znovu jsem ji ujistil, že její tajemství je v bezpečí.

Potom si uvědomila, že má implantát. Prsty nahmatala kovový panel. "Bene, co se stalo?" zpanikařila. "Kolikátého je dnes?"

Řekl jsem jí to. "Tammy, jsou to dva měsíce. Ted'... ted' jsi právě tu jehlu použila. Od chvíle, co ses nechala zakódovat, se toho hodně přihodilo."

Pomohl jsem jí do křesla před francouzským oknem s výhledem na oceán. Sedl jsem si vedle ní a podal jí ty papíry. "Nepřišel jsem na snazší způsob, jak ti sdělit, k čemu došlo, Tammy."

Nejprve si přečetla můj dopis. "Gabrielle!" vykřikla a prosila mě, abych jí řekl, že to není pravda.

Zakroutil jsem hlavou. "Je mi to tak líto."

Přečetla si o událostech u soudu a výstřižky z novin a potom začla zas od začátku.

Stáli jsme na terase teleportační stanice.

Tammy zírala na napěchovanou peněženku. "Sto tisíc, Bene? Ale to si nemůžu vzít!"

Usmál jsem se. "Budeš to potřebovat," řekl jsem. "Nemůžeš začít nový život s prázdnou kapsou."

"A tohle?" ukázala na svůj pas.

"Všechno jsem to obstaral minulý týden. Neboj se, je to velmi dobrý padělek."

Zazněla výzva, aby všichni cestující zaujali svá místa.

"Bene..." Snažila se neplakat. "Přijed' mě někdy navštívit, ano? Budu ti psát."

Za Tammy kráčeli její spolucestující přes translační plochu, na níž budou rozloženi na základní molekuly a vystřeleni do vesmíru nadsvětelnou rychlostí.

"A co Rowenina jehla, Bene?"

Poklepal jsem na obálku v kapse. "Tvůj otec ji zaručeně dostane."

"Ale až bude Rowena znovu oživena, bude vědět, co jsi udělal."

"Tak to si budem kvit. Já přece vím, co provedli *oni*. Neboj se. Neodvází se o tom ani pípnout."

"*Všichni cestují at' se ...*"

"Bene!" objala mě.

"Sbohem, Tammy."

Přeběhla terasu k plošině, zaujala své místo a zamávala. O několik vteřin později se nehybný zástup proměnil v oheň.

Sledoval jsem zlatou jiskru, jak se vzdaluje od terasy a ubírá se nebesy na své cestě k Epsilonu Indi II a ta záře mi vehnala slzy do očí.

Pak jsem odešel ze stanice, Martymu Challengerovi odeslal poštou Rowenu a vydal se po

pobřežní silnici k domovu.

přeložil David Komínek